

Hany je zlatíčko aneb Jak Egyptané zhlédli český břišní tanec

Petra

Věk: 28

Povolání: Promo agentka (pracuje v agentuře zastupující převážně umělce)

Stav: Po kopačkách

Životní styl: Klidný... tedy většinou

Ideální partner: Žádný!

Životní vzor: Marge ze Simpsonových, protože i když se provdala za naprostého pitomce, přežívá s ženským nadhledem

Povahová charakteristika: Nervní, občas mírně cholerická

Vztah k opačnému pohlaví: V současnosti negativní

Životní poslání: Nezbláznit se

„Proč?“ ptala jsem se pořád dokola, ale jeho zatvrzelé mlčení po této otázce se mi nepodařilo prolomit. Nevěděl to. Ale cítil. A tak si jednoho odpoledne sbalil věci a odešel. Stihl to ještě dřív, než jsem se vrátila z práce. Zbylo po něm jen prázdné místo v botníku, šatní skříni, koupelně, a dokonce i tam, kde stála hifi věž, kterou jsme si pořídili společně... Bastard!

Po dvouletém vztahu, z toho celoročním soužitím v jednom bytě, si můj přítel Michal uvědomil, že už mě nemiluje, a rozhodl se mě opustit. To jsem ještě netušila, když jsem mu slibovala neodolatelný zážitek ze svého kulinářského umění.

„Něco takového jsi určitě ještě nejedl,“ lákala jsem ho od samého rána na večerní hostinu a upírala na něj

tajemné pohledy svůdnice. Všechno jsem naplánovala do posledního detailu. Svíčky, romantická hudba, bílý ubrus, jeho oblíbené víno a především, hlavní chod! Po sprše jsem se mírně potřela olivovým olejem, na zem rozprostřela bílý ubrus, lehla si na něj a úhledně na sebe naskládala nejrůznější druhy zeleniny, které si v té době Michal velmi oblíbil. Nic se nesmělo pokazit a Michal měl být u vytržení. Takový byl plán. Ovšem jen do chvíle, než zašramotil klíč v zámku a chodbou se rozlehl jeho hlas: „Tak pojďte, pojďte, chlapi! Už mi kručí v břiše. Petra slíbila, že to dneska bude stát za to!“

Než jsem se stačila vzpamatovat, stál v kuchyni mezi dveřmi s pusou dokořán, zatímco další jeho dva vyhládlí kamarádi mu šokovaně zírali přes rameno. Trapnou chvílí ticha po několika mrtvých vteřinách přerušil až jeden z nich: „Teda Michale, ty seš fakt frajer. Tak takovouhle hostinu si nechám líbit!“

Myslím, že tohle fiasko poměrně urychlilo Michalovo odhodlání jednou provždy mě zasklít...

„Je nejvyšší čas, aby sis nechala poradit od Elizabeth Kuster.“

Evelyn, moje čtyřiatřicetiletá kamarádka a bývalá spolužačka z fakulty s poněkud osobitými názory na opačné pohlaví a partnerství, jež mnohdy zaváněly feminismem, mi podávala svou bibli s názvem *Zapomeňte na svého bývalého*. Její autorkou byla zmíněná Elizabeth Kuster, ve které se Evelyn dokonale zhlédla. Podle ní mě čekaly skvělé časy. Konečně jsem prý mohla bez starostí nosit

rozdrbané spodní prádlo, jíst sušenky v posteli, sypat si Granko z krabice rovnou do pusy, a hlavně, už žádné trpění fotbalových zápasů v televizi! Vtipně napsaná brožura, kde vševědouce Elizabeth radila, jak se vypořádat s rozchodem, mě opravdu rozesmála až k pláči. Jenže když už mi tekly slzy smíchu, tak najednou začaly téct i ty, které se smíchem neměly nic společného.

Evelyn rozhodla, že potřebujeme dovolenou, a za nejlepší místo na rozehnutí splínu i porozchodových depresí označila Egypt.

„Seš v depresi, protože je tady hrozná kosa. Potřebuješ do tepla,“ trvala na svém, když jsme se všichni sešli k pohotovostní poradě v oblíbeném holešovickém Hamburku.

„To je pravda,“ přikyvovala Andrea vehementně. „Mně dovolená na porozchodový depky vždycky spolehlivě zabere.“ Andrea, asistentka šéfredaktora mírně ujetého čtrnáctideníku o telenovelách a zatím také stále neobjevený talent české literární scény, si usrkla červené víno a stylově přehodila nohu přes nohu. Občas se mi přes ni podaří do toho jejich plátku propasírovat malý článek o klientovi, kterého právě zastupuju. A ona se občas zase přese mne dostane k nim.

Andrea teď bezpochyby věděla, o čem mluví. Jednu dobu porozchodovými depresi procházela každý týden.

„No, jo, taky bych docela vyrazil někam do tepla!“ Tady jsou teď všechny holky tak zabalený, že není na co koukat. Už se mi stejská po kočkách, co se v bikinách proháněj po pláži,“ posteskl si Adam, nevyléčitelný hol-

kař a fotograf na volné noze, který také doufá v zázračné objevení svého talentu. Žádná ženská s ním dlouho nevydrží, pakliže k tomu vůbec dostane příležitost.

„Hele, holky, co kdybyste mě vzaly s sebou. Moh bych vám dělat bodyguarda,“ nabízel se sebevědomě.

„Nech si zajít chuť, Arnolde, tohle bude čistě dámská jízda,“ zarazila ho Evelyn nekompromisně.

„To je jasný, holki chtějí nachytat nějaký španelský mužky a ty budeš jenom na potíř,“ pokoušel se Adamovi situaci v žertu objasnit Chris, náš skotský přítel, svou poněkud těžkopádnou češtinou. Chris byl kámoš do nepohody, i když tak trochu popleta. Zatímco Adam před ženskými víceméně prchal, Chris měl téměř opačný problém. Byl pochopitelně plonkový jako ti ostatní. A teď vlastně i já!

„No, nevím, jestli to tentokrát bude Španělsko,“ zapochybovala Evelyn. „Chtělo by to nějakou exotiku. A propos, dámy, přidáte se?“

„Se mnou nepočítej, já jsem švorc,“ kroutila se Tereza. Jak by ne. I když si jako servírka a příležitostná zpěvačka docela přišla na své, většina jejích výdělků padla na cédéčka a kino.

„Já si teď dovolenou taky vzít nemůžu, neměl by mě kdo zastoupit,“ objasňovala Jiřina, naše dobrosrdečná kamarádka z Moravy, Terezina spolubydlící a Evelynina kolegyně z práce.

„Na mě se ani nekoukejte,“ protestovala Andrea rázně. „Máma za dva tejdny slaví padesátiny. Už měsíc kvůli tý úžasný události pořádně nespím, protože mě táta se vším tím zařizováním kolem oslavy honí jak šílenou krávu.“

„Hmm, tak to vám teda pěkně děkuju. Kdyby nás bylo víc, cestovka by nám dala slušnou slevu! Nedá se nic dělat, tak si teda vyrazíme jen ve dvou,“ zhodnotila Evelyn na závěr.

Než jsem se stačila rozhodnout, jestli chci opravdu někam odjet, přišel mi od ní do práce mail s nabídkou na last minute zájezd do Sharm El Sheikhu. Ten, který navrhovala Evelyn, začínal už 2. dubna, tedy za týden. „Jedenáct dnů za třináct tisíc? No neber to!“ lákala mě Evelyn. Jenže já se tak rychle nikdy nedokázala rozhodnout. A tak za mě rozhodla Evelyn. Zarezervovala zájezd pro tři a bylo to.

„Myslela jsem, že budu jen dvě. Kdo je ten třetí?“ ptala jsem se jí překvapeně.

„To víš, sleva je sleva,“ pokrčila Evelyn rameny. „Tak jsem k nám přibrala ještě Markétu, jednu kolegyni z práce,“ dodala suše. „Náhodou jsme se bavily o dovolený a z ní vypadlo, že nemá s kým jet.“

„A co je to zač?“

Evelyn na můj dotaz po chvíli váhání pokrčila rameny. „Je trochu blbá, ale dá se to přežít,“ odpověděla stručně.

O „blbé“ Markétě jsem už něco málo slyšela od Jiřiny. Milá Markéta si totiž brousila zuby na „jejího“ Alexandra a pár historek o její bezuzdné koketerii s kolegy všech věkových kategorií se ke mně už také dostalo.

Druhý den mezi nás Evelyn rozdělila povinnosti. Pro mě zatím pořád cizí Markéta měla jít po práci do cestovky zaplatit zájezd za nás všechny. Já jsem za dva dny měla jít vyřídit pojištění a vyzvednout pokyny. Když jsem si

představila, že se za necelý týden budu muset kompletně sbalit, dodělat v práci veškeré resty a zorganizovat všechno tak, aby kancelář během mé nepřítomnosti nezkolabovala, dělalo se mi nevolno. Nicméně i přes všechn ten frmol jsem cítila jistou úlevu nad tím, že se konečně na víc než týden vzdálím z dohledu všem kolegům a přijdu na jiné myšlenky, které hlavně nebudou zahrnovat Michala. Svou práci mám ráda a taky jsem o ni dost dlouho usilovala, ale na nic jiného už mi pomalu nezbyval čas. Organizování akcí, a zvláště pak zastupování umělců, dává pěkně zabrat, bez ohledu na to, jestli jde o „velké“, nebo „malé“ hvězdy, které už si na ty velké hrají. Pravidlo zní: Čím menší „umělec“, tím větší nároky.

Markéta Evelyn vzkázala, že do egyptského Sharm El Sheikhu odlétáme druhého dubna někdy během dne. Přesné informace o čase prý předají až mně při vyzvednutí posledních formalit a pokynů. Do cestovky jsem vpadla během polední pauzy.

„Takže, odlétá se v pátek druhého. Sraz je v deset večer a odlet, který se o půl hodiny odkládá, je pět minut po půlnoci. Letenky si vyzvednete až na letišti,“ oznámila mi pracovnice cestovky a pomalu do obálky vkládala voucher, smlouvu a leták s pokyny, na kterém předtím přepisovala posunutý odlet. Na nic jsem se nedívala, ve spěchu jsem popadla obálku a spěchala zpátky do práce. V půl třetí jsem už totiž měla doprovázet šéfa na meeting s novými zahraničními klienty.

Po celý zbytek týdne jsem každý den po práci vymetala obchody a nakupovala opalovací krémy, plážové boty,

tašku, sluneční brýle, plavky, konzervy, paštiky, oplatky (protože člověk nikdy neví, kdy ho chytne mlsná). Na pátek jsem si už vzala volno. Chtěla jsem během dne ještě v klidu dobalit a rozloučit se s rodiči. V pátek jsme si ještě naplánovali společnou večeři doma u Evelyn, kam se měla dostavit také Andy, Jiřina a Chris – náš věrný cizokrajný přítel a výmluvný zástupce Spojeného království, především Skotska.

Ve čtvrtek večer jsem si doma uvařila boloňské špagety, pak si zanádalala u televizních zpráv a odkoukala úplně celý díl nekonečné pohádky *Rodinná pouta*. Přitom jsem střídavě přepínala mezi seriálovým dějem na obrazovce a myšlenkami (co ještě zítra budu muset stihnout), které mě napadaly, kdykoliv jsem očima zavadila o otevřený, už skoro plný kufr. Asi v půl dvanácté v noci, kdy už jsem se chystala na kutě, ve mně začal hlodat červík pochybností. Chtěla jsem se přesvědčit, že je všechno jak má být, a tak jsem vytáhla pokyny od cestovky. Bez zájmu jsem očima přelétla čas odletu a znovu kontrolovala, jestli jsem si vyměnila dost dolarů na egyptské vízum a bakšišné. Pak jsem znovu zavadila o datum a čas odletu. Na prospektu stálo: Sraz na letišti: 1. 4. ve 22.00, odlet 2. 4. 00.05. Oba časové údaje byly z původních přepsány modrou propiskou. Krve by se ve mně v tu chvíli nedořezal. Ještě několikrát jsem četla ten osudný údaj. Sraz: 1. 4., odlet: 2. 4. To nemůže být pravda! zařvalo ve mně. Tušila jsem, že se něco ještě přihodí, že něco zapomenu, ale že to bude samotný odlet, to by mě ani ve snu nenapadlo!